

odbor dozoru a kontroly veřejné správy
náměstí Hrdinů 1634/3
Praha 4
140 21

Č. j. MV-118934-17/ODK-2012

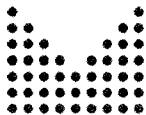
Praha 30. července 2013
Počet listů: 5

R O Z H O D N U T Í

Ministerstvo vnitra, odbor dozoru a kontroly veřejné správy (dále též jako „odvolací orgán“ nebo „nadřízený orgán“), podle ust. § 16 ve spojení s ust. § 20 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), ve spojení s ust. § 178 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 94 odst. 1 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o krajích“), rozhodlo podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu o odvolání Ing. Luďka Maděry, narozeného 12. dubna 1943, bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín (dále jako „žadatel“ nebo „odvolatel“), proti rozhodnutí Zlínského kraje, za nějž ve věci jednal Krajský úřad Zlínského kraje, ze dne 1. července 2013, č. j. KUZZL/42571/2013, sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po, podané dne 8. července 2013, doručené Zlínskému kraji téhož dne (dále jen „odvolání“),

t a k t o :

Rozhodnutí povinného subjektu – Zlínského kraje, za nějž ve věci jednal Krajský úřad Zlínského kraje – č.j. KUZZL/42571/2013 (sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po) ze dne 1. července 2013, o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, **se ruší a věc se vrací povinnému subjektu k novému projednání.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Odvolacímu orgánu bylo dne 23. července 2013 předloženo Krajským úřadem Zlínského kraje odvolání žadatele proti rozhodnutí povinného subjektu ze dne 1. července 2013 č. j. KUZL/42571/2013, sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po (dále také jako „napadané rozhodnutí“), spolu se související spisovou dokumentací. Z předložených dokumentů vyplývá následující.

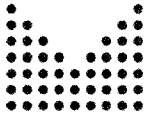
Žadatel se dopisem ze dne 12. září 2012 na základě InfZ obrátil na Zlínský kraj, za něž ve věci jednal Krajský úřad Zlínského kraje (dále též jako „povinný subjekt“), s žádostí o poskytnutí informací (povinnému subjektu byla žádost doručena téhož dne). V tomto podání žadatel požadoval poskytnutí následujících informací v tomto znění, cituji:

„Na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím žádám o informaci, jaké mimořádné odměny dostali vedoucí odborů, ředitel, hejtmán a náměstci hejtmána Krajského úřadu Zlínského kraje v letech 2008 až 2012. U každé odměny žádám o stručný důvod jejího udělení a její výši.“

Na tuto žádost povinný subjekt reagoval tím, že rozeslal dne 25. září 2012 dotčeným zaměstnancům a funkcionářům k podpisu předem naformulovaný nesouhlas s poskytnutím osobních údajů (tyto podepsaná prohlášení jsou součástí spisu). Všichni dotčení pracovníci předložená prohlášení podepsali, tj. ani jeden z dotčených pracovníků neposkytnul souhlas s poskytnutím osobních údajů v požadované podobě.

Na základě těchto prohlášení poskytnul dne 26. září 2012 povinný subjekt informace pouze o odměnách týkajících se hejtmána a náměstků hejtmána Zlínského kraje, a to v tom rozsahu, že dotyční žádné mimořádné odměny ve sledovaném období neobdrželi. Do zbytku požadovaných informací (tj. výše mimořádných odměn vedoucích odborů a ředitele Krajského úřadu Zlínského kraje) vydal povinný subjekt dne 26. září 2012 rozhodnutí o částečném odmítnutí. V odůvodnění tohoto rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že právo na informace se v tomto případě dostalo do střetu s právem na ochranu soukromí. Povinný subjekt si vyžádal souhlas dotčených osob s poskytnutím osobních údajů, avšak tento souhlas nebyl ani v jediném případě dán. Z toho důvodu povinný subjekt využil testu proporcionality, aby tak vyřešil kolizi zmíněných základních práv resp., které právo v tomto případě by mělo ustoupit kterému. Povinný subjekt došel k názoru, že v daném případě převažují negativní dopady zásahu do práva na ochranu soukromí před nenaplněním práva na informace. Krajský úřad Zlínského kraje se proto rozhodnul neposkytnout požadované informace.

Žadatel nesouhlasil se způsobem, jakým se povinný subjekt vypořádal s jeho

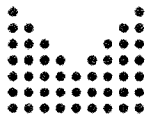
žádostí a podal dne 8. října 2012 odvolání proti předmětnému rozhodnutí. Odvolatel v něm uvedl, že povinný subjekt naprosto ignoroval rozsudek Nejvyššího soudu (dále jen „NSS“) 5 As 57/2010 ze dne 27. května 2011 i rozsudek Krajského soudu v Brně 29 A 41/2011 ze dne 27. dubna 2012. Žadatel s ohledem na citovaná rozhodnutí navrhuje, aby nadřízený orgán jednoznačně přikázal povinnému subjektu požadované informace v plném rozsahu poskytnout.

Ministerstvo vnitra jako nadřízený orgán posoudil námitky žadatele a shledal je důvodnými. Vydal proto dne 5. listopadu 2012 rozhodnutí, evidované nadřízeným orgánem pod č. j. MV-118934-2/ODK-2012, kterým zrušil rozhodnutí povinného subjektu ze dne 26. září 2012 o částečném odmítnutí informací a věc vrátil povinnému subjektu, Zlínskému kraji, k novému projednání. Ministerstvo vnitra se kriticky vyjádřilo k restriktivnímu způsobu, jakým si povinný subjekt vyložil pojem *příjemce veřejných prostředků* a dále také k účelově provedenému testu proporcionality, který měl povinnému subjektu odpovědět na otázku, které právo (zájem) je v tomto případě přednější. Odvolací orgán taktéž potvrdil oprávněnost námitek žadatele týkající se odpovídajících soudních rozhodnutí.

Povinný subjekt šetřenou věc znovu projednal, a to se shodným, výsledkem. Rozhodnutím povinného subjektu ze dne 22. listopadu 2012, č. j. KUZL/72991/2012, tak došlo k opětovnému částečnému odmítnutí žádosti o informace ve stejném rozsahu jako v předchozím rozhodnutí. Argumentace povinného subjektu nedoznala změn oproti předchozímu rozhodnutí. Povinný subjekt konstatoval, že se neztotožnil s názorem vyjádřeným v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) č. j. 5 As 57/2010 – 79 ze dne 27. května 2011. Povinný subjekt, který své argumenty opírá i o *„Metodické doporučení Ministerstva vnitra a Úřadu pro ochranu osobních údajů k poskytování informací o platech pracovníků povinných subjektů podle zákona o svobodném přístupu k informacím“*, provedl nový test proporcionality, kdy však dostatečně nepřihlédl k výtkám a doporučením nadřízeného orgánu.

Žadatel, nespokojen s novým rozhodnutím povinného subjektu, podal dne 7. prosince 2012 další, v této věci již druhé, odvolání (doručeno povinnému subjektu 10. prosince 2012). V něm odvolatel opět žádá, aby nadřízený orgán přikázal povinnému žádost nově vyřídit, tedy požadované informace v plném rozsahu poskytnout. Odvolání spolu s příslušným spisovým materiálem bylo předloženo dopisem ze dne 21. prosince 2012 nadřízenému orgánu - Ministerstvu vnitra (doručeno dne 28. prosince 2012). V průběhu rozhodování nadřízeného orgánu (tedy předtím, než bylo toto rozhodnutí vydáno) doručil dne 8. ledna 2012 žadatel skrze povinný subjekt podání nazvané *„doplněk k odvolání proti rozhodnutí sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po, č. j. KUZL/72991/2012“*, které obsahovalo kopii rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 169/2012 ze dne 6. prosince 2012

Nadřízený orgán o odvolání rozhodnul dne 7. ledna 2013 shodně jako v předešlých případech - rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil k novému projednání. Nadřízený orgán opakovaně upozornil povinný subjekt na překonaný přístup k § 8b InfZ a upozornil na nedostatky v provedení testu proporcionality. Dále

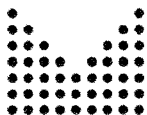
konstatoval, že povinný subjekt odmítá brát v potaz výsledky mnohých soudních rozhodnutí v téže věci i závazný právní názor nadřízeného orgánu. Povinný subjekt, bez ohledu na názor odvolacího orgánu, vydal v této věci dne 28. ledna 2013 další rozhodnutí, ve kterém opět odmítnul poskytnout informace, a to ve stejném rozsahu jako v předchozích případech. Povinný subjekt mimo jiné vyzdvihuje nález Ústavního soudu (publikován ve Sbírce zákonů pod č. 43/2012), který došlo ke zrušení ustanovení trestního řádu týkající se odposlechů. Povinný subjekt také opakuje své obavy o své zaměstnance, pakliže by došlo ke zveřejnění požadovaných informací.

Žadatel se nespokojil s rozhodnutím povinného subjektu a podal si dne 31. ledna 2013 další odvolání. Povinný subjekt v souladu se zákonem předložil odvolání žadatele spolu s originálem spisové dokumentace dopisem ze dne 14. února 2013 nadřízenému orgánu (doručeno 18. února 2013). Nadřízený orgán, Ministerstvo vnitra, konstatoval, že povinný subjekt není ochoten nijak ustoupit ze svého názoru a rozhodnutí povinného subjektu proto zrušil rozhodnutím č. j. MV - 118934-10/ODK-2012 ze dne 25. února (právní moci toto rozhodnutí nabylo 6. března 2013).

Povinný subjekt, bez ohledu na právní názor nadřízeného orgánu, opět žádost částečně odmítnul rozhodnutím ze dne 20. března 2013. Žadatel proti tomu podal dne 22. března 2013 další, již čtvrté, odvolání. Odvolání spolu s kompletním spisovým materiálem bylo zasláno odvolacím orgánu dopisem ze dne 5. dubna 2013 (doručeno 9. dubna 2013). Nadřízený orgán se kriticky vyjádřil k tvrzením povinného subjektu a svým rozhodnutím ze dne 17. dubna 2013 zrušil rozhodnutí povinného subjektu. Ten závěry vyslovené nadřízeným orgánem ignoroval a vydal dne 6. května 2013 nové rozhodnutí o částečném odmítnutí. Žadatel se opět (popáté) odvolal a odvolací orgán vydal dne 12. června 2013 nové rozhodnutí (č. j. MV - 118934-14/ODK-2012), v němž znovu vyjádřil svůj právní názor a rozhodnutí povinného subjektu zrušil a vrátil mu věc k novému projednání.

Povinný subjekt převzal dne 27. června 2013 rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 12. června 2013, č. j. MV - 118934-14/ODK-2012, které nabylo právní moci dne 17. června 2013, a vydal dne 1. července 2013 další (již šesté) rozhodnutí č. j. KUZL/42571/2013, sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po. V uvedeném rozhodnutí povinný subjekt zopakoval argumentaci z předchozích rozhodnutí, tedy převážně, že neposkytnutí informací je ochranou soukromí člověka podle Listiny základních práv a svobod a že povinný subjekt postupuje stejně jako ostatní Kraje. Proti tomuto rozhodnutí podal žadatel dne 8. července 2013 odvolání, kde konstatuje, že povinný subjekt nerespektuje judikaturu NSS ani rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, jímž je právně vázán, a žádá, aby *nadřízený orgán jednoznačně přikázal povinnému subjektu žádost vyřídit, to znamená, přikázal povinnému subjektu požadované informace v plném rozsahu poskytnout.*

Ministerstvu vnitra bylo dne 23. července 2013 předloženo povinným subjektem odvolání žadatele spolu se správním spisem (přípisem ze dne 22. července 2013). Ve svém vyjádření povinný subjekt konstatoval, že *nesouhlasí s hodnocením případu, jak jej žadatel uvedl ve svém odvolání, a navrhuje aby*

Ministerstvo vnitra odvolání žadatele zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

Ministerstvo vnitra dovodilo svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o podaném odvolání, a to s přihlédnutím k předmětu žádosti, resp. k povaze požadovaných informací (dotazy týkající se personálních záležitostí Zlínského kraje, zejména odměňování jeho vedoucích zaměstnanců zařazených do Krajského úřadu – konkrétně vedoucích odborů Krajského úřadu a ředitele Krajského úřadu), jež nepochybně spadají do samostatné působnosti kraje. V této souvislosti je třeba s ohledem na ustanovení § 178 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 94 odst. 1 zákona o krajích konstatovat, že nadřízeným orgánem kraje je Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že odvolání bylo podáno včas, tj. ve lhůtě stanovené v § 83 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ, jelikož napadené rozhodnutí bylo odvolateli doručeno dne 3. července 2013 (jak vyplývá z příložené doručky) a odvolání bylo povinnému subjektu doručeno 8. července 2013.

Odvolání rovněž obsahuje všechny zákonem požadované náležitosti (srov. § 37 a § 82 odst. 2 správního řádu).

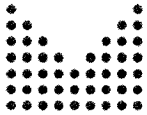
Nadřízený orgán samostatně nevyzýval odvolatele k vyjádření se k podkladům k rozhodnutí, neboť jeho odvolání vyhověl v plném rozsahu (§ 36 odst. 3 správního řádu).

III.

Následně Ministerstvo vnitra přezkoumalo napadené rozhodnutí, a to z hlediska jeho souladu s právními předpisy a v rozsahu námitek odvolatele došlo k přezkumu jeho správnosti (srov. ust. § 89 odst. 2 správního řádu). Ministerstvo vnitra dále konstatuje, že napadené rozhodnutí povinného subjektu obsahuje veškeré formální náležitosti stanovené správním řádem pro správní rozhodnutí (srov. ust. § 68 správního řádu).

Nadřízený orgán považuje za nutné opět upozornit na již vyslovený názor z rozhodnutí ze dne 12. června 2013, č. j. MV - 118934-14/ODK-2012, tedy že, cituji:

„Nadřízený orgán si je vědom toho, že se názor a přístup povinného subjektu od prvního rozhodnutí povinného subjektu nijak nezměnil a nic nenapovídá tomu, že tomu tak nebude i v budoucnu. Nadřízený orgán, vzhledem k celé genezi vyřizované věci, tedy opět opakuje, že nebude pokračovat v plýtvání časem a energií a odmítá formulovat již mnohokrát vyřčené zdůvodnění. Nadřízený orgán se již v minulých

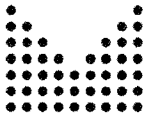
svých rozhodnutích kriticky vypořádal s odůvodněním povinného subjektu, i s jeho námitkami a nedomnívá se, že existuje jakýkoliv argument, který by povinný subjekt přijal.

(...) Nadřízený orgán, byť si je vědom, že erudice, znalosti i dlouholeté zkušenosti, které nejvyšší soudy opakovaně vtělují do svých rozhodnutí, vysoko ční nad běžnou úroveň, kterými disponují orgány veřejné správy, souhlasí, že právní řád české republiky skutečně není založen na anglosaské tradici precedentů. Nicméně povinný subjekt je neoddiskutovatelně povinen následovat právní názor nadřízeného orgánu, na což odvolací orgán povinný subjekt opakovaně upozorňuje. **Bez ohledu na to, co je obsahem toho kterého právního názoru, povinný subjekt je vázán názorem nadřízeného orgánu (§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu), což znamená, že je povinen ho následovat a zohlednit ve svém příštím rozhodnutí. To ovšem povinný subjekt nečiní, čímž se protíví zákonu.**

Povinný subjekt by se tak měl zamyslet, zda svým jednáním opravdu přispívá ke zvyšování právní úrovně a k upevňování právní jistoty v česku, nebo naopak jen bezohledně porušuje (nejen) základní zásady správních orgánů. Povinný subjekt opakovaně vyjadřuje v rozhodnutí o odmítnutí obavu, že zveřejněním požadované informace **by mohl porušit** jeden ze základních principů právního státu (čl. 1 Listiny zákl. práv a svobod) - rovnost lidí v právech, aniž si však uvědomuje, že svým počínáním již **opakovaně dokonal porušení zákona** (nadřízený orgán by povinnému subjektu rád připomněl přísloví o vylité vaničce i s dítětem).

Nadřízený orgán si, na rozdíl od povinného subjektu, nepřiznává právo rozhodovat, které zákony jsou či nejsou v souladu s ústavou, a žádá povinný subjekt o totéž. K rozhodování o ústavnosti právních norem je oprávněn pouze ústavní soud. Nadřízený orgán proto žádá povinný subjekt, aby toto akceptoval a přestal argumentovat domnělou neústavností převažujícího názoru na výklad § 8b InfZ. Dosud nic nenasvědčuje (a nadřízený orgán připomíná, že si je vědom, že otázkou zveřejňování platů se v současné době zabývá rozšířený senát NSS - č. j. 8 As 55/2012-23), že je tento výklad v rozporu s ústavou nebo ústavním pořádkem, proto by ani povinný subjekt toto neměl neustále opakovat. Nadřízený orgán uzavírá, že povinný subjekt již vyčerpal veškeré argumentační možnosti, jak se vymezit proti názoru nadřízeného orgánu, a v této věci by měl uposlechnout právního názoru nadřízeného orgánu a požadované informace poskytnout. Nové projednání s jiným výsledkem, než poskytnutím informací, je v rozporu se zákonem.(...)

Nadřízený orgán opakuje, že argumentace a postup povinného subjektu vzbuzuje dojem, že povinný subjekt nemíní změnit svůj právní názor a pouze pro něj hledá jakékoliv argumenty. Správný postup nezávislého a nestranného povinného subjektu při rozhodovací činnosti spočívá na přesně opačném postupu - tedy teprve na základě jednotlivých skutečností, předložených argumentů, odborných názorů i rozhodovací praxe nejvyšších soudů dochází k vytvoření právního názoru, který je adekvátně promítnut do samotného rozhodnutí.

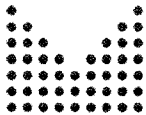

Dle názoru Ministerstva vnitra jsou postoj i postup povinného subjektu, ve světle příslušné judikatury i vysloveného právního názoru odvolacího orgánu, neudržitelné. Záměrným a trvajícím zásahem povinného subjektu v předmětné věci je však na svém právu, garantovaném ústavním pořádkem, krácen především žadatel, jak vyplývá z jeho žádosti o přiznání zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.“

Odvolací orgán tedy konstatuje, že ustanovení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí, které ruší napadené rozhodnutí a vrací věc k novému projednání povinného subjektu, vysloví odvolací orgán právní názor, jímž je správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, při novém projednání věci vázán. Jestliže tedy povinný subjekt v rozhodnutí uvádí, že se neztotožňuje s názorem odvolacího orgánu, dopouští se tím porušení zákona, konkrétně § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu. Povinný subjekt je ze zákona povinen řídit se právním názorem odvolacího orgánu, přičemž zákon nedává povinnému subjektu možnost s těmito právními názory jakkoliv polemizovat. Konstatujeme, že povinný subjekt úmyslně odmítá akceptovat právní názor nadřízeného orgánu.

Odvolací orgán se zcela ztotožnil s názorem odvolatele, že povinný subjekt nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu a že povinným subjektem uváděná tvrzení nemají oporu jak v judikatuře, tak platném právu ani aplikační praxi. Listina základních práv a svobod upravuje jako součást práva jednotlivce na soukromí (čl. 7) v čl. 10 odst. 3 právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Současně však tento ústavní zákon v článku 17 garantuje ve skupině politických práv a svobod právo na informace a svobodu projevu. Mezi těmito právy a svobodami tak často a logicky vzniká konflikt, který je vlastní každé demokratické společnosti. Podle ustanovení § 8b zákona InfZ *poskytne povinný subjekt základní osobní údaje o osobě, již poskytl veřejné prostředky, a to v rozsahu jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků*. Tyto druhy osobních údajů poskytne povinný subjekt i bez souhlasu této osoby (subjektu osobního údaje), a ustanovení § 8b InfZ proto představuje z hlediska zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOOÚ“), zvláštní právní důvod pro zpracovávání osobních údajů formou poskytnutí podle zákona o svobodném přístupu k informacím (srov. § 5 odst. 2 písm. a) ZOOÚ a § 4 odst. 1 InfZ). Toto podpořil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. května 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, kde judikoval, že údaj o tom, jaké mimořádné odměny dostal vedoucí oddělení magistrátu a jejich důvod, není předmětem ochrany soukromí, neboť výdaje na odměny, včetně platů zaměstnanců v povinných subjektech spadají do rozsahu pojmu *veřejné prostředky*. Z tohoto důvodu je povinný subjekt na základě žádosti podané podle InfZ povinen poskytnout informace např. i bez souhlasu zaměstnance.

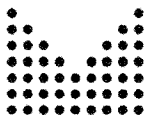
Svůj výše vyslovený právní názor Nejvyšší správní soud potvrdil dalším rozsudkem č. j. 1 As 169/2012 – 38 ze dne 12. prosince 2012, který se týkal žádosti o poskytnutí informací podle InfZ, kde byly žádány informace o výši základního

měsíčního platu, o výši odměn a osobního ohodnocení, spolu s odůvodněním udělených odměn, u vedoucích odboru městského úřadu. Městský úřad rozhodnutím žádost odmítl s tím, že po provedení testu proporcionality dospěl k závěru, že v případě všech dotčených osob převažuje jejich právo na ochranu osobnosti a soukromého života nad veřejným zájmem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky. Tedy městský úřad použil obdobnou argumentaci, jakou použil povinný subjekt – Krajský úřad Středočeského kraje. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku zopakoval, že stále platí veškeré názory vyslovené v jeho rozsudku č. j. 5 As 57/2010-79 a tedy, že *pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle § 8b odst. 1 citovaného zákona jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Příjemcem veřejných prostředků ve smyslu uvedeného ustanovení je proto i zaměstnanec veřejné správy, který dostává za svou práci plat, jenž je mu vyplácen z veřejných prostředků. Dále uvedl, že z hlediska střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku (pozn. je myšleno rozhodnutí č. j. 5 As 57/2010-79) konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť dle čl. 10 odst. 3 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li přitom zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.*

Veškerá odůvodnění, která se snaží prolomit vyslovený právní názor odvolacího orgánu, který se opírá o judikaturu Nejvyššího správního soudu, jsou pro rozhodování odvolacího orgánu zcela bezpředmětná, neboť je zcela popírá aplikace předmětných judikátů Nejvyššího správního soudu. Předně se v napadeném rozhodnutí jedná o argument, že povinný subjekt postupuje stejně, jako jiné povinné subjekty – kraje. Fakt, že i ostatní kraje postupují stejně jako povinný subjekt, tedy nerespektují judikaturu Nejvyššího správního soudu a případně i rozhodnutí nadřízeného správního orgánu, čímž porušují zákon, nemůže mít za účinek legalizaci takového protiprávního jednání.

Dále odvolací orgán pro úplnost dodává, že nemůže vyhovět odvolateli při jeho žádosti o uložení povinnosti povinnému subjektu poskytnout požadované informace v plném rozsahu, protože v konkrétním případě mu správní řád umožňuje postupovat pouze tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí (§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu).

IV.

Ministerstvo vnitra s ohledem na výše uvedená tvrzení konstatuje, že rozhodnutí povinného subjektu o neposkytnutí požadované informace o veškerých příjmech (základní plat, osobní ohodnocení, příplatky, mimořádné odměny včetně jejich zdůvodnění apod.) vedoucích odborů a ředitele krajského úřadu za roky 2008 - 2012, je nutné podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu zrušit a věc vrátit povinnému subjektu k novému projednání, které bude respektovat a odrážet právní názor nadřízeného orgánu.

Poučení o opravném prostředku:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 správního řádu, ve spojení s § 20 odst. 4 InfZ, nelze odvolat.

Ing. Marie Kostruhová
ředitelka odboru

v z. JUDr. Adam Furek
vedoucí oddělení
legislativně-právního

Rozdělovník:

1. Stejnopis rozhodnutí spolu s originálem spisového materiálu bude doručen do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Zlínskému kraji, Krajskému úřadu Zlínského kraje, Odboru řízení lidských zdrojů, tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín; k sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po.
2. Stejnopis rozhodnutí bude (po nabytí právní moci s vyznačením doložky právní moci) doručen do vlastních rukou (s dodejkou) povinnému subjektu – Zlínskému kraji, Krajskému úřadu Zlínského kraje, Odboru řízení lidských zdrojů, tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín; k sp. zn. KUSP/57672/2012/ŘLZ/Po.
3. Rozhodnutí bude doručeno do vlastních rukou (s dodejkou) odvolateli – Ing. Ludku Maděrovi, bytem tř. 2. května 4098, 760 01 Zlín.
4. Stejnopis rozhodnutí zůstává součástí kopie spisu uložené u Ministerstva vnitra.

Vyřizuje: Mgr. Karolína Plasgurová Holá, tel. č.: 974 816 433, e-mail: karolina.plasgurova@mvcv.cz